

Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. (1.Jn 5:4c)

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ha az egyház egysége kerül szóba, elsőként a különböző felekezetek közötti kapcsolatra gondolnánk. De Pál levelében a gyülekezeten belüli jelenségről van szó. Arról ugyanis, hogy voltak zsidó származású keresztyének, zsidó kultúrából érkezők, akiknek a világ legtermészetesebb dolga volt a zsidó szokások, szabályok betartása – és voltak a pogány világból, talán inkább így mondjuk: a hellén kultúrából érkezők, akiknek a zsidó kultúra idegen volt. A levél előző fejezeteiben azt a hitét vallotta meg Pál apostol, hogy ezt a kettőt Jézus Krisztus egyesíti önmagában. Nem törli el a különbséget, hanem egyesíti, egybefoglalja őket.

Hol vannak ma törésvonalak a mi gyülekezetünkön belül? Mert vannak – a bibliaórán találtunk jó néhányat. A nemzedékek közötti törésvonal – amely talán a gyülekezetben a zenei irányultságban, a szokások ismeretén vagy éppen a szokásoktól való idegenkedésen mutatkozik meg. Törésvonalat láthatunk abban, hogy valakik vetnek keresztet, mások nem vetnek keresztet. Sejthetünk törésvonalat abban, hogy valakik kedvelik, ismerik, megszokták az istentiszteleti rendünket, mások már nem is jönnek talán el, mert annyira idegen számukra ez a rend. És lehetne szó az öltözködésről, a bibliaolvasási szokásokról, a szolgálatvállalásról, a helyek kereséséről, hogy ki hányszor jön templomba, és ha nem jön, miért nem – sőt talán arról is, hogy melyik lelkeszt szeretik hallgatni. Szóval ne rejtsük véka alá: vannak törésvonalaink bőségesen.

Pál apostol mirőlunk is mondja, hogy különbözőségeinkben is egyesít minket Jézus. Nem azt mondja, hogy eltűnnek a különbségek. Hanem azt mondja, hogy Krisztusban mégis **egy** vagyunk. Nem egyek – bár ez a megszokott forma – hanem egy vagyunk. Egy test. Az egy Krisztus elhívottjai. Akik ugyanabban a keresztségben részesültek, akik ugyanattól a Lélektől kapták a hitet. Akiknek ugyanaz az Atyja. Egy vagyunk Krisztusban. Amikor Jézus asztaltársasága azon vitatkozott, hogy szabad-e gyógyítani szombaton, akkor elkülönítették magukat a beteg embertől. Ezt az egységet utasították el. Kívülről néztek rá. Aki válogatja a főhelyeket, az önmagára

néz, és mellékessé válik, hogy az asztalnál egy közösség ül- s mindegyik a Gazda meghívottja.

A kulcsa valahol ott van a kérdésnek: ki áll középen, kiről szól a történet. A világ – azaz a természetes ember – azt mondja: az én életem, az én döntésem. Egy humoros mém árulkodik erről: *Mások többen vannak. Belőlem csak egy van, rám kell vigyázni.* Ennek az egocentrikus világképnek megannyi sebét tapasztaljuk veszekedésekben, szakításokban, ellenségeskedésekben és közönyben.

Persze megvan a világban is az egység vágya. Középiskolásokat kérdezve az derül ki: a legfőbb érték a család. És láttunk már sokféle összefogást nemes és jó ügyekért. Amikor ilyeneket látunk, megmelegsik a szívünk. Hiszen valahol meglátták összetartozásukat az emberek. Valamiben egyformának látták önmagukat.

Jézus mindenenket egybeölelt a kereszten. Megmutatta összetartozásunkat – azzal, hogy közénk jött, hogy beállt a bűnösök közé, hogy észrevette a kirekesztett embereket, hogy meglátta, ahogy a világ vesztébe fut. Megmutatta összetartozásunkat – legfőképpen, hogy Isten és ember összetartozik. Minden különbözősége ellenére Isten vállalja a közösséget velünk. Nem szünteti meg a különbséget: Isten isten, mi pedig emberek vagyunk. De az Úr áthidalja a különbségeket. Erről tanúskodik Jézus szenvedésével és halálával. Hidat emelt a törésvonalak fölé. Most olyanok vagyunk, mint egy nagy csokor mezei virág – külön-külön lehet, hogy egyszerűek, közönségesek, jelentéktelenek. Együtt azonban élünk, színes csokor.

Jézus egybekapcsolt minket. De nem kész süteményt tálal fel, hanem a hozzávalókat: **éljete ahhoz az elhíváshoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.** Alázatosság, szelídség, türelem (érzéketesebb, ha azt mondjuk: hosszútűrés) – ezt mind önmagából adja Jézus. Elviselni – sőt elszenvadni – egymást szeretetben – ez Jézus magatartása, életvitele. Nemcsak eltanuljuk tőle, hanem mivel velünk egyé lett, ezért élünk alázattal és szelídséggel, hosszútűréssel és szeretettel.

Összetartozunk elválaszthatatlanul. Jézus kapcsol egybe minket. És adja önmagát, hogy ezt az egységet meg is tudjuk élni. Ámen.